

„MÁR 12 ÉVESEN ÖNÁLLÓ KERESÉTEM VOLT”

„Úgy képzeltem, táncos-komikus leszek”

A Pesti Magyar Színiakadémián végzett 2003-ban. Hét évig volt a színház társulatának tagja, majd szabadúszó lett. Kálmán János alakította a *Megszállottak* című, nemzetközi díjakat nyert filmben, majd Várhegyi Olivért a *Barátok* közt-ben.

Mikor járt utoljára a szülővárosában, Kecskeméten?

Az elmúlt hétvégén voltunk ott, családdal, a szüleimnél.

Kit jelöl a többes szám?

Laurinyecz Rékát, a menyasszonyomat.

Akkor meglelte azt, akiről 22 évesen azt mondta: „Szeretnék találni egy társat, egy nőt, aki biztossá teszi a léteimet”.

Átmeneti társaim biztosan voltak közben. De Réka az, akinél azt gondoltam, hogy igazán szép lehetne vele. Összejöttünk, ismerkedtünk, két évig együtt voltunk, akkor kértem egy kis időt – ez három évig tartott –, mindenki ment a maga útján, majd összesodort az élet, és két éve ismét egy pár vagyunk. Réka szintén a Pesti Magyar Színiakadémián végzett, színésznő. Kilenc évvel fiatalabb nálam – azt gondoltam, ez elég sok. A nagymamám mondogatta, hogy ez pont jó korkülönbség: a nagypapa is ennyivel idősebb nála.

„Világéletemben dobolni akartam”

A zene jóval előbb érdekelt, mint a színház. Zeneóvodába is járt...

Ahogy a tudatom nyílt, úgy fi-

Szabó Máté

Színház gyereksze-replőket keres. Olyan közegbe kerültem, ahol úgy éreztem: nagyon jó dolog színészeknek lenni. És a *Légy jó mindhalálig*-ban megkaptam Böszörményi szerepét – azét a fiút, aki kieszi a cipőkrémet Nyilas Misi pakkjából. Több darabban is felléptem, már 12 évesen önálló keres-

gyltem fel a zenére. Amint állni tudtam a kiságyamban, az édesapám fülhallgatójával a fejemen hallgattam magnóról a Boney M, az ABBA és az Omega dallamait. Így beíratk zenei óvodába, ahol énekel-tünk, tapsoltunk. Mindent szerettem, ami zene.

Egyenes út vezetett az énekzene tagozatos általános iskolába?

A pedagógus szüleim azt választották nekem, édesanyám magyar–ének szakos tanár. Világéletemben dobolni akartam, de muszáj volt zongorát tanulnom meg szolfézst. Később kaptam dobszerelést a szüleim-től, ma is megvan: egy Dubán József készítette hangszer – ma már komoly értéket képviselhet. Volt iskolai zenekarom; amikor koncertre pakoltam, a bátyám segített, megjegyezve, hogy inkább énekeljek. Az is megtörtént.

A zenekarosdit kiegészítette a színház, amit elég korán kezdett belülről megismerni. Édesanyám figyelt fel rá, hogy a kecskeméti Katona József

tem volt. Színházba járó család voltunk; úgy képzeltem, hogy táncos-komikus leszek – vidéken népszerűek az operettek. Érettségi után, 2000-ben feljöttem Budapestre, és beiratkoztam a Pesti Magyar Színiakadémiára.

A Színművészetre nem akart bekerülni?

Háromszor jelentkeztem. Először zenés szakon eljutottam a harmadik rostáig, abban a tudatban, hogy a Színiakadémiára már felvettek. A következő évben prózai osztályt választottam, harmadszor is, és csak a második fordulóig jutottam el.

„Rágózva nem megyünk be a színpadra”

Nem volt csalódott?

Nem bántam. Olyan nagy művészek között játszhattam, mint Moór Marianna, Sinkovits Imre, Agárdy Gábor, Besenyei Ferenc, Kállai Ferenc... Akkor pluszt adott egy-egy előadás, amennyit a főiskola sem képes. Meggyőződése, hogy a színjátszást elsősorban a gyakorlatban kell elsajátítani.

büzlök..., amiben Shakespeare szerepét alakítja, a *Vadak Urában* a farkasok klánjának vezetője. Igazán nem panaszkodhat!

Azokat a dolgokat tanultam meg a nagyoktól, amit nem biztos, hogy az egyetemem végzett színészek tudnak: rágózva nem megyünk be a színpadra, nem nyakabátban, lila sállal a nyakunkban próbálunk... A színház, a színpad iránti tiszteletet Agárdy Gábortól meg a többiek-től láttam.

Ha ilyen jó hely volt a Pesti Magyar Színház, miért hagyta ott?

Nem akartam ott ragadni. Tudtam, hogy fel kell állni. Az, hogy engem szerződtettek, társulati tag lehettem, elismerés, kitüntetés volt. De egyre csak vártam a méltó feladatokra, és hét év után azt gondoltam: nem akarok húsz év múlva egy sarokban ücsörögni, kezemben egy üveg sörrrel azon merengeni, miért nem vagyok igazán színész. Így lettem szabadúszó. Csatlakoztam a TBG Productions-höz. Élveztem, amikor bemutattuk a Gyöngyhajú lányt, majd a Tesla-musicalt. Októberben Egressy Zoltán, Müller Péter Sziámi és Sebestyén Áron *Vadak Ura* című családi musicaljének lesz a premierje.

A József Attila Színházban nagy sikerrel megy a *Valami*

Shakespeare-t havonta kétszer játszom, a *Vadak Ura* viszont az október 15-i bemutató után járja az országot, a Soproni Petőfi Színház is a produkció része. Ideje már a karantén után, hogy dolgozzunk.

Két évig volt a *Barátok közt* Rózsa bisztrójának szakácsa, majd befejezték a sorozatot. Vállalna hasonló szerepet?

Hogyne, ha olyan a sorozat, amit jónak tartok. A színész kötelessége, hogy szórakoztassa a közönséget, ugyanakkor azt szeretném, ha ez találkozna a minőséggel.

Számon tudja tartani, hogy mennyit szinkronizált? A *Vámpírnaplókat*, az *Agymenőket* mindenki emlegeti...

Képtelenség az összes szerepre emlékezni. Gyakran nem is tudom, mi lett a magyar címe annak, amit szinkronizáltam. De sokan felismerik a hangomat. Mindenesetre ez a munka mentett meg a lezárások idején. Az lenne az igazi, ha nem kéne egyszerre több helyen lenni – színházban, tévében, szinkronban –, annyi feladatot vállalhatnánk, amennyiből meg tudunk élni, hogy mellette a családra is jusson idő.

hot!

TÓTH ILDIKÓ
INTERJÚJA